

ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดของผู้ต้องขังคดียาเสพติด ในจังหวัดสุพรรณบุรี

วรารณ ประทีปธีรานันต์*

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงพรรณนาและการสัมภาษณ์เชิงลึกนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในจังหวัดสุพรรณบุรี กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ต้องขังคดียาเสพติด จำนวน 290 คน เลือกโดยการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือวิจัยเป็นแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพรรณนา และการทดสอบไคส์แควร์

ผลการวิจัย พบว่า ผู้ต้องขังคดียาเสพติดร้อยละ 60.69 ใช้สารเสพติดมากกว่า 3 ปีขึ้นไป ร้อยละ 55.17 ใช้ยาเสพติดครั้งละ 2-3 เม็ดมากที่สุด ร้อยละ 57.84 ใช้ยาเสพติด 1-2 วันต่อสัปดาห์ ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดมีดังนี้ อายุมีความสัมพันธ์กับระยะเวลา และความถี่ของการใช้ยาเสพติด ระดับการศึกษา และอาชีพมีความสัมพันธ์กับระยะเวลา และปริมาณการใช้ยาเสพติด สถานภาพสมรสของบิดามารดามีความสัมพันธ์กับปริมาณการใช้ยาเสพติด ความรู้เรื่องยาเสพติดมีความสัมพันธ์กับระยะเวลา และความถี่ของการใช้ยาเสพติด การเห็นคุณค่าในตนเอง มีความสัมพันธ์กับระยะเวลาและปริมาณการใช้ยาเสพติด การรับรู้ความสามารถในตนเองมีความสัมพันธ์กับปริมาณ และความถี่ในการใช้ยาเสพติด พฤติกรรมต่อต้านสังคมมีความสัมพันธ์กับปริมาณการใช้ยาเสพติด ที่ตั้งของบ้านมีความสัมพันธ์กับปริมาณการใช้ยาเสพติด และสัมพันธ์ภาพในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับปริมาณ และความถี่ในการใช้ยาเสพติดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: พฤติกรรมการใช้ยาเสพติด, ผู้ต้องขังคดียาเสพติด

*พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ (ด้านการพยาบาล) สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสุพรรณบุรี

Factors related to narcotic-used behavior among addicted inmates in Suphanburi Province

Waraporn Prateeptheranun*

Abstract

The purpose of this descriptive research and in depth interview was to study factors related to narcotic-used behavior among addicted inmates in Suphanburi Province. A sample of 290 addicted inmates, was selected using a random sampling method. Research tools were questionnaires. Data were analyzed by descriptive statistics and Chi-square test.

The result revealed that narcotic-used behavior of addicted inmates were as follows. The length of narcotic-used time was longer than 3 years (60.69%). The maximum number of narcotic-used drug, was 2-3 tablets per each time (55.17%). The frequency of narcotic use, was 1-2 days per week (57.84%). Factors related to narcotic-used behavior were as follows. Age was related to the length of time and frequency of narcotic use. Educational level and occupation were related to the length of time and the amount of narcotic-used drug. Parent's marital status was related to the amount of narcotic-used drug. Knowledge was related to the length of time, and frequency of narcotic use. Perceived self-esteem was related to the length of time and the amount of narcotic-used drug. Perceived self-efficacy was related to the amount of narcotic-used drug and frequency of narcotic use. Anti-social behavior was related to the amount of narcotic-used drug. The residential location was related to the amount of narcotic-used drug. Family relation was related to the amount of narcotic-used drug and frequency of narcotic use at $p < .05$.

Keywords: Narcotic Behavior, Addicted Inmate

*Registered Nurse, Professional Level; Suphanburi Public Health Office

บทนำ

ปัญหายาเสพติดเป็นปัญหาสำคัญของประเทศไทย เป็นภัยร้ายแรงต่อมวลมนุษยชาติ เป็นตัวทำลายศักยภาพของทรัพยากรมนุษย์ที่ตกเป็นทาสยาเสพติดทำให้บุคคลขาดประสิทธิภาพ ขาดแรงจูงใจในการทำงาน ทั้งยังเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาประเทศและนำไปสู่การสร้างปัญหาสังคมมากมาย อาทิ ปัญหาอาชญากรรม ปัญหาการใช้ความรู้แรงในสังคม ปัญหาการว่างงาน ฯลฯ รัฐต้องสูญเสียงบประมาณจำนวนมหาศาลในการป้องกันปราบปรามผู้ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ยกปัญหายาเสพติดเป็นวาระแห่งชาติ จากการประชุมสมัชชาสหประชาชาติสมัยพิเศษว่าด้วยปัญหายาเสพติดโลก ค.ศ. ๒๐๑๖ หรือ NGASS ๒๐๑๖ (United Nation General Assembly Special Session) ที่นครนิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา โดยที่ประชุมมีการเปลี่ยนกรอบความคิดจากสงครามยาเสพติด เป็นการใช้อนุสัญญาการแก้ไขปัญหายาเสพติด และให้ความสำคัญแนวทางการพัฒนาทางเลือกในการแก้ไขปัญหายาเสพติด การลดอันตรายจากการใช้ยา (Harm Reduction) ควบคู่ไปกับกระบวนการบำบัดฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติดโดยใช้ชุมชนเป็นฐาน (CBTx) เพื่อให้เกิดความยั่งยืนในการแก้ไขปัญหายา โดยให้มีการพัฒนาสภาพแวดล้อม และปัจจัยพื้นฐานในการดำรงชีวิต เพื่อให้เป็นการแก้ไขปัญหายาอย่างครบวงจร โดยปัจจัยที่จะช่วยให้เกิดความสำเร็จในการดำเนินการได้แก่ การมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน ทิศทางการแก้ไขปัญหายาเสพติดจะยึดมุมมองทางสาธารณสุขมากขึ้น ควบคู่ไปกับการป้องกันและปราบปราม โดยคำนึงสิทธิมนุษยชนอย่างครอบคลุมทั้งสตรีเด็กและเยาวชน โดยกรอบการทำงานจะมีความเชื่อมโยงกับมิติต่างๆการลดอันตรายจากการใช้ยาเสพติด การใช้ยาเสพติดอย่างถูกกฎหมาย สิทธิในการใช้ยา และการเข้าถึงบริการ การลดทอนความผิดทางอาญา โดยการแก้ไขประมวลกฎหมายยาเสพติดฉบับใหม่ พ.ศ.2564 เพื่อลดความซับซ้อนในการทำงานของภาครัฐ ให้ทันสมัยต่อการเปลี่ยนแปลงในยุคปัจจุบัน โดยมีกระทรวงสาธารณสุขรับหน้าที่หลักในด้านการบำบัดฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติด

นอกจากนี้ จากสถานการณ์ที่จังหวัดหนองบัวลำภู ที่เกิดเหตุกราดยิงศูนย์พัฒนาเด็กเล็กทำให้มีเด็กและประชาชนผู้บริสุทธิ์เสียชีวิต เพื่อสังเวทความทุกข์ของผู้ต้องหาที่มีอาการทางจิตจากปัญหาเสพติด จึงทำให้รัฐบาลต้องออกนโยบายเร่งด่วนในการแก้ไขปัญหายาเสพติดในช่วง 3 เดือน (ต.ค.65- ม.ค 66) โดยการค้นหาผู้ติดยาเสพติดที่มีอาการทางจิตในชุมชน ส่งเข้าสู่กระบวนการบำบัดรักษาฯ ตามประมวลกฎหมายยาเสพติด พ.ศ.2564 ต่อไป ดังนั้น จะเห็นได้ว่าการติดยาเสพติดมีผลอย่างร้ายแรง โดยทำให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพ อารมณ์ ความคิด พฤติกรรม และปัญหาทางด้านกฎหมาย โดยเฉพาะการติดยาเสพติดในเด็กและวัยรุ่นเป็นปัญหาของสังคมที่มีความสำคัญในลำดับต้นๆ เด็กมีแนวโน้มที่จะเสพยาตั้งแต่อายุน้อยลงเรื่อยๆ รวมทั้งมีการกระทำผิดกฎหมายเพิ่มขึ้น

จังหวัดสุพรรณบุรี มีปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดในระดับค่อนข้างรุนแรง พบว่า ร้อยละ 80 ของผู้ต้องขังในเรือนจำจังหวัดสุพรรณบุรี มีสาเหตุมาจากการกระทำความผิดในคดียาเสพติด¹ ในส่วนสถานการณ์ด้านการบำบัดรักษาฯยาเสพติดของสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสุพรรณบุรี ปี 2565² พบว่า ผลการดำเนินงานบำบัดฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติดทั้งหมด 416 ราย แบ่งเป็น สมัครงใจ (walk in ม.113) จำนวน 196 ราย, สมัครงใจ ม.114 จำนวน 68 ราย, ระบบศาลสั่ง ปอ.ม.56 จำนวน 4 ราย และบังคับบำบัดแบบไม่ควบคุมตัว 147 ราย นอกจากนี้ยังพบว่าเป็นผู้ป่วยยาเสพติดรายใหม่ 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4 อัตราการติดตามดูแล

ผู้ผ่านการบำบัดฯ ครอบคลุมอย่างต่อเนื่องครบ 1 ปี (Retention rate) คิดเป็นร้อยละ 62.6, ผู้ป่วยยาเสพติดหยุดเสพต่อเนื่อง 3 เดือนหลังจำหน่ายจากการบำบัด (Remission rate) คิดเป็นร้อยละ 90.91

การติดยาเสพติดเป็นปัญหาที่ซับซ้อน มีปัจจัยหลายอย่างเกี่ยวข้อง ได้แก่ บุคคล สังคม ครอบครัว และสิ่งแวดล้อม³⁻⁴ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัจจัยด้านตัวบุคคลที่ชอบทดลอง ชอบความท้าทายในทางที่ผิด และมีความเชื่อในทางที่ผิดว่ายาเสพติดบางชนิดช่วยให้สบายใจลืมความทุกข์ ช่วยให้ทำงานได้มาก การมีบุคลิกภาพไม่มั่นใจในตนเอง ชอบพึ่งพาผู้อื่น ไม่มีวุฒิภาวะทางอารมณ์ มีประสบการณ์ด้านลบในวัยเด็ก มีความขัดแย้งหรือสัมพันธ์ภาพในครอบครัวไม่ดี⁵ ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมโดยเฉพาะสภาพแวดล้อมเป็นแหล่งจำหน่ายยาเสพติดในชุมชน การหายาเสพติดมาเสพได้ง่าย⁶

จากข้อมูลสถิติดังกล่าวข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่มีสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในจังหวัดสุพรรณบุรี ซึ่งผลในการศึกษาครั้งนี้สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการจัดกิจกรรมและให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยาเสพติด โดยเฉพาะเด็กและเยาวชนกลุ่มเสี่ยง และเพื่อเป็นประโยชน์ในการวางมาตรการป้องกันแก้ไขปัญหายาเสพติดได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. ศึกษาปัจจัยด้านประชากรและสังคม ปัจจัยด้านบุคคล ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม และพฤติกรรมการใช้ยาเสพติด ของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำจังหวัดสุพรรณบุรี
2. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ สถานภาพสมรสของบิดามารดา และรายได้ของครอบครัว ความรู้เรื่องสารเสพติด ทักษะคิดต่อสารเสพติด การรับรู้ความสามารถในตนเอง การเห็นคุณค่าในตนเอง และพฤติกรรมต่อต้านสังคม ลักษณะชุมชน/ที่ตั้งของบ้าน และสัมพันธ์ภาพในครอบครัว กับ ระยะเวลาการใช้ยาเสพติด ปริมาณการใช้ยาเสพติด และความถี่ของการใช้ยาเสพติดของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในจังหวัดสุพรรณบุรี

สมมติฐานการวิจัย

อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ สถานภาพสมรสของบิดามารดา และรายได้ของครอบครัว ความรู้เรื่องสารเสพติด ทักษะคิดต่อสารเสพติด การรับรู้ความสามารถในตนเอง การเห็นคุณค่าในตนเอง พฤติกรรมต่อต้านสังคม ลักษณะชุมชน/ที่ตั้งของบ้าน และสัมพันธ์ภาพในครอบครัว มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดในด้าน ระยะเวลาการใช้ยาเสพติด ปริมาณการใช้ยาเสพติด และความถี่ของการใช้ยาเสพติดของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในจังหวัดสุพรรณบุรี

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตประชากร ที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้ คือผู้ต้องขังคดียาเสพติดที่ถูกคุมขังในเรือนจำจังหวัดสุพรรณบุรี ช่วงเดือนสิงหาคม ปี พ.ศ. 2565 จำนวน 1,050 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ ผู้ต้องขังคดียาเสพติดที่ถูกคุมขังในเรือนจำจังหวัดสุพรรณบุรี ช่วงเดือนสิงหาคม ปี พ.ศ. 2565 ซึ่งได้มาจากโดยการสุ่มตัวอย่าง จำนวน 290 คน

กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

รูปแบบการวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในจังหวัดสุพรรณบุรี” ครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive research) และการสัมภาษณ์เชิงลึก (in depth interview)

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร เป็นผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำ จังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 1,050 คน

กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 290 คน เลือกโดยการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย ขนาดของกลุ่มตัวอย่างได้จากตารางของยามานะ กำหนดความเชื่อมั่น 95 เปอร์เซนต์

เกณฑ์การคัดเข้า

1. ผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำ จังหวัดสุพรรณบุรีทั้งชายหรือหญิง
2. มีอายุ 20 ปีขึ้นไป
3. อ่านออกเขียนได้
4. เต็มใจเข้าร่วมการวิจัย

เกณฑ์การคัดออก

ไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมในช่วงเวลาที่กำหนด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยสร้างขึ้นมี 8 ชุด ดังนี้

1. แบบสอบถามปัจจัยด้านประชากรและสังคม มีจำนวน 7 ข้อ ประกอบด้วย ลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และโครงสร้างของครอบครัว ได้แก่ สถานภาพสมรสของบิดามารดา และรายได้ของครอบครัว และสภาพแวดล้อม ได้แก่ ลักษณะชุมชน/ตำแหน่งที่ตั้งของบ้านที่อยู่อาศัย
2. แบบทดสอบความรู้เรื่องสารเสพติด จำนวน 10 ข้อ คำตอบเป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก ตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือไม่ตอบให้ 0 คะแนน แปลความหมายของระดับโดยใช้เกณฑ์ค่าเฉลี่ย ดังนี้มากกว่า 8 - 10 หมายถึง ระดับดี, 4 - 7 หมายถึง ระดับปานกลาง และน้อยกว่า 0 - 3 หมายถึง ระดับน้อย หากค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (KR20) ได้เท่ากับ 0.7316
3. แบบสอบถามทัศนคติต่อสารเสพติด มีจำนวน 10 ข้อ เป็นมาตราประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ ได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ค่อนข้างเห็นด้วย ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง กำหนดคะแนน 5, 4, 3, 2 และ 1 ตามลำดับ
4. แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถในตนเอง มีจำนวน 10 ข้อ เป็นมาตราประมาณค่า 5 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด กำหนดคะแนน 4, 3, 2 และ 1 ตามลำดับ
5. แบบสอบถามการเห็นคุณค่าในตนเอง ประกอบด้วยข้อความทางบวก และลบจำนวน 10 ข้อ การตอบใช้มาตราประมาณค่า 5 ระดับ ได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ค่อนข้างเห็นด้วย ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง กำหนดคะแนน 5, 4, 3, 2 และ 1 ตามลำดับ

แบบสอบถามชุดที่ 3-5 การแปลผลระดับใช้เกณฑ์ค่าเฉลี่ยดังนี้ ค่าเฉลี่ย 3.08 – 5.00 หมายถึง ระดับดี, 2.04 – 3.07 หมายถึง ระดับปานกลาง และ 1.00 – 2.03 หมายถึง ระดับน้อย หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของ Cronbach ได้เท่ากับ 0.6122, 0.8680 และ 0.8563 ตามลำดับ

6. แบบสอบถามพฤติกรรมกรรมการต่อต้านสังคม พัฒนาจากแนวคิดของเพียตเตวัน อ่อนกำปัง⁷ มีจำนวน 10 ข้อ เป็นมาตรประมาณค่า 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ไม่จริง ไม่จริงที่สุดกำหนดคะแนน 5, 4, 3, 2 และ 1 ตามลำดับ การแปลผลระดับใช้เกณฑ์ค่าเฉลี่ย แบ่งเป็น 3 ระดับ ดังนี้ 3.08 – 5.00 หมายถึง ระดับดี 2.04– 3.07 หมายถึง ระดับปานกลาง และ 1.00 – 2.03 หมายถึง ระดับน้อย หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของCronbach ได้เท่ากับ 0.7953

7. แบบสอบถาม สัมพันธภาพในครอบครัว มีจำนวน 10 ข้อ ผู้วิจัยสร้างจากแนวคิดของวราภรณ์ มั่งคั่ง, จินตนา วัชรสินธุ์ และวราภรณ์ เดียววิศเรศ³ เป็นมาตรประมาณค่า 3 ระดับ ได้แก่ เป็นประจำ บางครั้ง ไม่มี/ไม่เคย/ไม่ใช่ กำหนดคะแนน 3, 2 และ 1 ตามลำดับ การแปลผลระดับใช้เกณฑ์ค่าเฉลี่ย แบ่งเป็น 3 ระดับดังนี้ 2.34 – 3.00 หมายถึง ระดับดี, 1.67 – 2.33 หมายถึง ระดับปานกลาง และ 1.00 – 1.66 หมายถึง ระดับน้อย หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของ Cronbach ได้เท่ากับ 0.8565

8. แบบสอบถามพฤติกรรมการใช้ยาเสพติด ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นจากเพียตเตวัน อ่อนกำปัง⁷ เป็นแบบตรวจรายการ (check list) มีจำนวน 8 ข้อ ประกอบด้วย ระยะเวลาการใช้ยาเสพติด ปริมาณการใช้ยาเสพติด และความถี่ของการใช้ยาเสพติด หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของ Cronbach ได้เท่ากับ 0.7050

การหาคุณภาพของเครื่องมือ และการสร้างเครื่องมือได้ดำเนินการ โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาแนวคิดทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยจากวิทยานิพนธ์และตำราต่างๆ

ขั้นที่ 2 ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) ของแบบสอบถามโดยนำ

แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่านประกอบด้วย จิตแพทย์ พยาบาลจบปริญญาโทสาขาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช พยาบาลเฉพาะทางสาขายาและสารเสพติด จำนวน 3 ท่าน พิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหาและความเหมาะสมของภาษาเป็นรายข้อว่า แต่ละข้อคำถามนั้น มีความสอดคล้องเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะกลุ่มพฤติกรรม (พวงรัตน์ ทวีรัตน์.2560: 117)พิจารณาปรับแก้ตามรายละเอียดของตัวแปรที่นิยามไว้ในบทที่ 1 แล้วพิจารณาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้ง โดยค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity Index/CVI= 0.84)

ขั้นที่ 3 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try out)กับผู้เข้ารับการบำบัดยาเสพติดที่ถูกส่งตัวจากสำนักงานคุมประพฤติในคดียาเสพติด โดยเป็นกลุ่มที่มีอายุ 20 ปีขึ้นไปที่มีสมัครใจเข้าร่วมการศึกษา จำนวน 30 ราย ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

ขั้นที่ 4 หาค่าความเชื่อมั่น(Reliability) จากแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืน ผู้วิจัยนำมาตรวจให้คะแนนและดำเนินการ ดังนี้

นำแบบทดสอบความรู้มาตรวจให้คะแนน ทำการวิเคราะห์รายข้อ หาค่าความยากง่ายและหาค่าอำนาจจำแนก โดยหาค่าสหสัมพันธ์แบบพอยต์ไบซีเรียล (Point biserial correlation) ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับ (Item to total correlation) พร้อมหาค่าความเชื่อมั่นดังนี้

4.1 นำแบบทดสอบความรู้ที่มีค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกที่อยู่ในเกณฑ์มาหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน(KR20) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7316

4.2 นำแบบสอบถามทัศนคติ การรับรู้ความสามารถของตนเอง การเห็นคุณค่าในตนเอง ความสัมพันธ์ในครอบครัวและพฤติกรรมการต่อต้านสังคม ที่มีค่าอำนาจจำแนกที่อยู่ในเกณฑ์มาหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบัค (Cronbach's coefficients) โดยได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามดังนี้ ด้านทัศนคติ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .6122 , ด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8680, ด้านการเห็นคุณค่าในตนเองได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8563,ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8565 ด้านพฤติกรรมต่อต้านสังคมได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7953 และ พฤติกรรมการใช้ยาเสพติด ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7050

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามฉบับนี้ มาแก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้น แล้วนำไปใช้สำหรับเก็บรวบรวมข้อมูล

การพิทักษ์สิทธิผู้เข้าร่วมวิจัย โครงการวิจัยได้ผ่านการอนุมัติจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรม การวิจัยในมนุษย์ สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสุพรรณบุรี ตามหนังสือเลขที่ 19/2564 ผู้วิจัยได้ให้ข้อมูลแก่ผู้ต้องขังคดียาเสพติดเป็นกลุ่มตัวอย่างจากเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ วิธีดำเนินการวิจัย ความเสี่ยงที่อาจจะได้รับการวิจัย ประโยชน์ การรักษาความลับ การให้สิทธิตัดสินใจเข้าร่วมหรือถอนตัวจากการวิจัย ผู้ที่ยินดีเข้าร่วมการวิจัยได้ลงนามในเอกสารใบยินยอมเข้าร่วมการวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง เป็นเวลา 2 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 1-15 สิงหาคม พ.ศ. 2565 โดยแจกแบบสอบถามและแบบวัดให้ผู้ต้องขังคดียาเสพติดตอบเป็นรายบุคคลในกลุ่มและเก็บกลับคืนเมื่อตอบเสร็จ ได้แบบสอบถามคืน 290 ฉบับ (100%)

การวิเคราะห์ข้อมูล คำนวณหาค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ Chi-square test

ผลการวิจัย

1. ผู้ต้องขังคดียาเสพติด เป็นชาย 251 คน (86.6 %) และหญิง 39 คน(13.4 %) มีอายุอยู่ในช่วง 20-29 ปี ร้อยละ 41.72 รองลงมา อายุ 30-39 ปี ร้อยละ 39.66 ร้อยละ 45.9 มีการศึกษาระดับประถมศึกษา ร้อยละ 74.1 มีอาชีพ รับจ้าง ร้อยละ 55.2 มีรายได้ของครอบครัวต่อเดือนต่ำกว่า 10,000.00 บาท สถานภาพสมรสของบิดามารดา ร้อยละ 39.7 อยู่ด้วยกัน รองลงมา คือ แยกทางกันร้อยละ 31 ร้อยละ 65.9 มีบ้านที่อาศัยอยู่เป็นชุมชนชนบท ร้อยละ 60.69 มีระยะเวลาการใช้ยาเสพติดมากกว่า 3 ปีขึ้นไปร้อยละ 55.17 มีปริมาณการใช้ยาเสพติด ครั้งละ 2-3 เม็ด และร้อยละ 57.84 มีการใช้ยาเสพติด 1-2 วันต่อสัปดาห์ ร้อยละ 64.14 มีประวัติเคยผ่านการบำบัดรักษายาเสพติดมาแล้ว โดยร้อยละ 40.34 ได้ผ่านการบำบัดจำนวน 1 ครั้ง มากที่สุด และร้อยละ 63.45 มีประวัติการกระทำความผิดคดีอาญาอื่น

2. ผู้ต้องขังยาเสพติดมีความรู้เรื่องสารเสพติด ทัศนคติต่อสารเสพติด การรับรู้ความสามารถในตนเอง และการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง มีพฤติกรรมการต่อต้านสังคมอยู่ในระดับมาก มีสัมพันธ์ภาพในครอบครัว อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนพฤติกรรมการใช้ยาเสพติด ส่วนใหญ่มีระยะเวลาการใช้

ยาเสพติดมากกว่า 3 ปีขึ้นไป ปริมาณการใช้อยาเสพติด 2-3 เม็ดต่อครั้ง ความถี่ของการใช้อยาเสพติด 1-2 วันต่อสัปดาห์ ผู้ต้องขังส่วนใหญ่บอกว่าจะเสพติดเมื่อมีความเครียดหรือมีเรื่องไม่สบายใจโดยจัดหายาเสพติดมาด้วยเงินตนเองมากที่สุด ผู้ต้องขังต้องการอยากจะทำอะไรก็ได้ถึงร้อยละ 88 โดยให้เหตุผลว่าต้องการทำเพื่อครอบครัว อยากเป็นคนดีมีคุณค่าของสังคม และกลัวติดคุก

3. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านประชากรและสังคม ปัจจัยด้านบุคคล ปัจจัยสภาพแวดล้อมกับพฤติกรรมการใช้อยาเสพติดในด้านระยะเวลาการใช้อยาเสพติด ปริมาณการใช้อยาเสพติด และความถี่ของการใช้อยาเสพติดมีดังนี้

3.1 พฤติกรรมการใช้อยาเสพติดด้านระยะเวลาการใช้อยาเสพติด มีความสัมพันธ์กับ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ ความรู้เรื่องสารเสพติด และการเห็นคุณค่าในตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตาราง 1)

ตาราง 1 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านประชากรและสังคม ด้านบุคคล และด้านสภาพแวดล้อมกับระยะเวลาการใช้อยาเสพติดโดยใช้ Chi-square Test (n=290)

ตัวแปร	$\bar{x}$	df	p-value
1.ปัจจัยด้านประชากรและสังคม			
1.1 อายุ	23.986	4	.000
1.2 ระดับการศึกษา	20.605	6	.000
1.3 อาชีพ	34.059	8	.000
1.4 สถานภาพสมรสของบิดามารดา	2.337	6	.890
1.5 รายได้ของครอบครัว	11.484	6	.073
2.ปัจจัยด้านบุคคล			
2.1 ความรู้เรื่องสารเสพติด	12.107	4	.014
2.2 ทักษะการต่อต้านสารเสพติด	5.729	2	.056
2.3 การรับรู้ความสามารถในตนเอง	4.129	4	.391
2.4 การเห็นคุณค่าในตนเอง	16.434	4	.003
2.5 พฤติกรรมต่อต้านสังคม	9.433	4	.050
3.ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม			
3.1 ลักษณะชุมชน/ที่ตั้งของบ้าน	8.453	6	.205
3.2 สัมพันธภาพในครอบครัว	3.336	4	.507

3.2 พฤติกรรมการใช้อยาเสพติดด้านปริมาณการใช้อยาเสพติด มีความสัมพันธ์กับระดับการศึกษา อาชีพ สถานภาพสมรสของบิดามารดา การรับรู้ความสามารถในตนเอง การเห็นคุณค่าในตนเอง และพฤติกรรมการต่อต้านสังคม ลักษณะชุมชน/ที่ตั้งของบ้าน และสัมพันธภาพในครอบครัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตาราง 2)

ตาราง 2 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านประชากรและสังคม ด้านบุคคล และด้านสภาพแวดล้อมกับปริมาณการใช้ยาเสพติดโดยใช้ Chi-square Test (n = 290)

ตัวแปร	$\bar{x}$	df	p-value
1.ปัจจัยด้านประชากรและสังคม			
1.1 อายุ	4.691	4	.322
1.2 ระดับการศึกษา	20.438	6	.002
1.3 อาชีพ	26.185	8	.000
1.4 สถานภาพสมรสของบิดามารดา	15.397	6	.017
1.5 รายได้ของครอบครัว	8.874	6	.180
2.ปัจจัยด้านบุคคล			
2.1 ความรู้เรื่องสารเสพติด	13.675	4	.008
2.2 ทักษะการตัดสินใจ	0.498	2	.802
2.3 การรับรู้ความสามารถในตนเอง	40.130	4	.000
2.4 การเห็นคุณค่าในตนเอง	18.152	4	.002
2.5 พฤติกรรมต่อต้านสังคม	20.682	4	.001
3.ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม			
3.1 ลักษณะชุมชน/ที่ตั้งของบ้าน	14.353	6	.025
3.2 สัมพันธภาพในครอบครัว	15.801	4	.003

3.3 พฤติกรรมการใช้ยาเสพติดในด้านความถี่ของการใช้ยาเสพติดมีความสัมพันธ์กับ อายุ ความรู้เรื่องสารเสพติด การรับรู้ความสามารถในตนเอง และสัมพันธภาพในครอบครัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตาราง 3)

ตาราง 3 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านประชากรและสังคม ด้านบุคคล และด้านสภาพแวดล้อมกับความถี่ของการใช้ยาเสพติดโดยใช้ Chi-square Test (n = 290)

ตัวแปร	$\bar{x}$	df	p-value
1.ปัจจัยด้านประชากรและสังคม			
1.1 อายุ	13.010	4	.011
1.2 ระดับการศึกษา	4.285	6	.644
1.3 อาชีพ	4.691	8	.801
1.4 สถานภาพสมรสของบิดามารดา	2.450	6	.878
1.5 รายได้ของครอบครัว	8.821	6	.183

ตัวแปร	$\bar{x}$	df	p-value
2.ปัจจัยด้านบุคคล			
2.1 ความรู้เรื่องสารเสพติด	16.346	4	.003
2.2 ทักษะการต่อต้านสารเสพติด	3.104	2	.219
2.3 การรับรู้ความสามารถในตนเอง	15.823	4	.003
2.4 การเห็นคุณค่าในตนเอง	2.058	4	.755
2.5 พฤติกรรมต่อต้านสังคม	5.353	4	.251
3.ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม			
3.1 ลักษณะชุมชน/ที่ตั้งของบ้าน	8.991	6	.173
3.2 สัมพันธภาพในครอบครัว	9.716	4	.045

การอภิปรายผล

ผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้เพียงบางส่วน ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ปัจจัยด้านประชากรและสังคม พบว่า อายุ มีความสัมพันธ์กับระยะเวลา และความถี่ของการใช้ยาเสพติด ส่วนระดับการศึกษา และอาชีพ มีความสัมพันธ์กับระยะเวลาและปริมาณการใช้ยาเสพติด ทั้งนี้เนื่องจาก ผู้ต้องขังคดียาเสพติดที่มีอายุมากขึ้น มีการเสพยาเสพติดมากขึ้นเรื่อยๆ จากภาวะสมองตื้อยา ซึ่งผู้ต้องขังกลุ่มนี้มีระยะเวลาใช้ยาเสพติดมากกว่า 3 ปีขึ้นไปมีถึงร้อยละ 55.17 ดังนั้นภายหลังการบำบัดจะเกิดอาการกำเริบทำให้ต้องกลับไปใช้สารเสพติดถี่ขึ้น และเกิดการใช้แบบพึ่งพาซ้ำ สอดคล้องกับการศึกษาของคมเหล่านบุตรสา⁸ ที่พบว่าผู้ต้องขังคดียาเสพติดให้โทษประเภท 1 ส่วนใหญ่ เป็นผู้ชายอายุต่ำกว่า 30 ปี ระดับการศึกษาประถมศึกษา อาชีพรับจ้างทั่วไป รายได้ของครอบครัวต่ำ ในส่วนของสถานภาพสมรสของบิดามารดาพบมีความสัมพันธ์กับปริมาณการใช้ยาเสพติด ซึ่งผู้ต้องขังกลุ่มนี้ มีบิดามารดาแยกทางกัน ถึงร้อยละ 31 สอดคล้องกับการศึกษาของวราภรณ์ มั่งคั่ง, จินตนา วัชรสินธุ์, วรณิ เดียววิศเรศ⁵ ที่พบว่า ครอบครัวที่มีแม่เลี้ยงเดี่ยว ความยากจน การศึกษาต่ำ ไม่มีงานทำ เป็นปัจจัยทางสังคมที่ผสมผสานกันทำให้เกิดปัญหาการติดยาเสพติด

ปัจจัยด้านบุคคล พบว่า ความรู้เรื่องยาเสพติดมีความสัมพันธ์กับระยะเวลา และความถี่ของการใช้ยาเสพติด การเห็นคุณค่าในตนเอง มีความสัมพันธ์กับระยะเวลา และปริมาณการใช้ยาเสพติด การรับรู้ความสามารถในตนเอง มีความสัมพันธ์กับปริมาณและความถี่ในการใช้ยาเสพติด และพฤติกรรมต่อต้านสังคมมีความสัมพันธ์กับปริมาณการใช้ยาเสพติด สอดคล้องกับ เพียงตะวัน อ่อนกำปิง⁷ ที่พบว่าการเสพยาสารแอมเฟตามีนทั้งปริมาณการเสพยาและความถี่ในการเสพกับพฤติกรรมต่อต้านสังคมมีความสัมพันธ์กัน ($p < .05$) และสอดคล้องกับศิริลักษณ์ ปัญญา⁶ พบว่า ร้อยละ 57 ของวัยรุ่นมีบุคลิกลักษณะต่อต้านสังคมเสี่ยงต่อการติดสารแอมเฟตามีน

ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมพบว่า สภาพแวดล้อม/ที่ตั้งของบ้าน มีความสัมพันธ์กับปริมาณการใช้ยาเสพติดในกลุ่มผู้ต้องขัง ร้อยละ 65.9 มีบ้านที่อาศัยอยู่เป็นชุมชนชนบท สอดคล้องกับการศึกษาของ Taft และ

England⁹ ที่ระบุว่า เขตชนบทมีอิทธิพลต่อการเกิดอาชญากรรม ชุมชนในชนบทบางแห่งเป็นที่หลบซ่อนของพวกแก๊งที่ไปจากในเมือง มีการกระทำผิดศีลธรรมเกิดขึ้นโดยทั่วไป ไม่มีผู้นำในการพัฒนาชุมชน คนอยู่ในฐานะไม่มีทางเลือก และสอดคล้องกับการศึกษาของสำเนา นิลบรรพ์, บุญเรือง ศรีเหรียญ, อุษา คงทอง¹⁰ ที่พบว่าสภาพแวดล้อมของชุมชนมีผลโดยตรงต่อพฤติกรรมการเสพยา โดยเฉพาะในชุมชนที่มีการแพร่ระบาดของยาเสพติด การเข้าถึงยาเสพติดได้ง่าย ทำให้เกิดความอยากและตัดสินใจเสพยาในที่สุด ส่วนสัมพันธภาพในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับปริมาณและความถี่การใช้นาเสพติดสอดคล้องกับการศึกษาของศิริลักษณ์ ปัญญา⁶ ที่พบว่า การทำหน้าที่ของครอบครัวมีความสัมพันธ์ และสามารถทำนายการเสพยาบ้าของวัยรุ่นได้ เช่นเดียวกับกับการศึกษาของวราภรณ์ มั่งคั่ง, จินตนา วัชรสินธุ์, วรณี เดียววิศเรศ⁵ ที่พบว่าปัจจัยความขัดแย้งในครอบครัวมีอิทธิพลและสามารถทำนายการใช้นาเสพติดของวัยรุ่นชายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านบึง จังหวัดชลบุรี ได้ร้อยละ 13.30

การสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำจังหวัดสุพรรณบุรี

ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำจังหวัดสุพรรณบุรี เพื่อนำมาใช้ประกอบกับการวิเคราะห์พฤติกรรมการใช้นาเสพติดของผู้ต้องขังคดียาเสพติด จำนวน 5 ราย ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการใช้นาเสพติด ประกอบด้วย 6 ส่วน ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ได้แก่ เพศ,อายุ,การนับถือศาสนา,การศึกษา,อาชีพ,สถานภาพสมรส,สถานภาพทางการเงิน,การรับผิดชอบ พบว่า เป็นเพศชายทั้งหมด อายุจะอยู่ในช่วง 23 - 47 ปี นับถือศาสนาพุทธทุกคน จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 มากที่สุด ส่วนใหญ่อาชีพรับจ้าง และมีสถานภาพสมรสคู่ ส่วนใหญ่จะมีภาระหนี้สิน ต้องชำระดอกเบี้ยประมาณ 5,000 บาท - 20,000 บาท/เดือน

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการเจ็บป่วยและการใช้นาเสพติด ได้แก่ สภาพทั่วไปของผู้ป่วยในปัจจุบัน,มีการเจ็บป่วยด้วยโรคเรื้อรังการเจ็บป่วยด้วยโรคจิต,การใช้นาเสพติดประเภทใด/ระยะเวลาการใช้นาเสพติด/ปริมาณการใช้นาเสพติด/ความถี่ในการใช้นาเสพติด การจัดหายาเสพติดมาด้วยวิธีการใด และปัจจัยใดที่มีผลต่อการใช้นาเสพติด พบว่า ส่วนใหญ่สภาพทั่วไปทางกายดูปกติ แต่จะมีปัญหาด้านอารมณ์ ก้าวร้าว หงุดหงิดง่าย เริ่มใช้นาช่วงอายุ 15 - 16 ปีมากที่สุด โดยส่วนใหญ่เป็นยาบ้า และใช้เพราะถูกเพื่อนชักชวน มีการใช้นาเสพติดต่อเนื่องเป็นเวลานาน 7 - 30 ปี ,ใช้สัปดาห์ละ 1-3 ครั้งๆละ 1-3 เม็ด การจัดหายาเสพติดมีทั้งการหาซื้อเองและมีผู้ค้ามาส่ง ส่วนปัจจัยที่มีผลให้ใช้นาเสพติดส่วนใหญ่มาจากความเครียด ไม่สบายใจ มีอารมณ์เหงา เบื่อชีวิต มีตอบว่าใช้เพื่อทำงานให้มากขึ้นอยู่ 1 คน

ส่วนที่ 3 ประวัติการบำบัดรักษาและฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติด ได้แก่ เคยเข้ารับการบำบัดรักษาและฟื้นฟูหรือไม่ เคยหยุดเสพยาหรือไม่ และ ต้องการเลิกยาเสพติดหรือไม่ พบว่า มีประวัติเข้ารับการบำบัดรักษาและฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติดมาแล้ว 1-5 ครั้ง แต่ส่วนใหญ่จะเข้ารับการบำบัดฟื้นฟูไม่ครบโปรแกรมฯ ส่วนคำถามที่ว่าเคยหยุดเสพหรือไม่ ส่วนใหญ่ตอบว่า ไม่เคยหยุดเสพ ใช้นาต่อเนื่องทุกสัปดาห์จะมากขึ้นเงินว่ามีมากขึ้นแค่นั้น และต้องการเลิกยาเสพติดเกือบทุกคนเพราะรู้สึกสงสารคนในครอบครัว แต่กลัวการทรมานในช่วงหยุดยา หลายคนตอบว่าไม่คิดว่าจะเลิกได้สำเร็จ ทั้งที่รู้ว่ายาเสพติดมีผลกระทบกับชีวิตของตนเอง

ส่วนที่ 4 ประวัติการกระทำความผิดคดีอาญา ได้แก่ ประวัติการกระทำความผิดในคดียาเสพติด และประวัติการกระทำความผิดในคดีอื่นๆ พบว่า มีประวัติกระทำความผิดในคดียาเสพติด 1- 3 ครั้ง และส่วนใหญ่ไม่มีประวัติการกระทำความผิดในคดีอื่นๆ

ส่วนที่ 5 ข้อมูลเกี่ยวกับสัมพันธภาพในครอบครัว ได้แก่ สถานภาพของบิดามารดา อยู่ในความปกครองของใคร, ความสัมพันธ์ในครอบครัว ,การอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็ก, บุคคลในครอบครัวมีประวัติเจ็บป่วยทางจิต และประวัติการใช้สารเสพติดของบุคคลในครอบครัว พบว่า ส่วนใหญ่บิดามารดาแยกทางกันตั้งแต่เด็ก ชีวิตในวัยเด็กจึงเหมือนถูกปล่อยปละละเลย ถูกทอดทิ้ง รู้สึกน้อยใจ ขาดความอบอุ่นจากทั้งบิดาและมารดา ส่งผลให้เติบโต และต่อสู้ชีวิตด้วยตนเอง อาจเป็นสาเหตุให้สัมพันธภาพในครอบครัวเป็นแบบห่างเหิน อยู่กันแบบตัวใครตัวมัน ส่วนน้อยมีบิดามารดาดูแลปรนเปรอแต่จะเลี้ยงดูแบบตามใจ อยากได้อะไรก็พยายามหามาให้จนทำให้เสียคน ส่วนเรื่องบุคคลในครอบครัวมีประวัติเจ็บป่วยทางจิตนั้น พบว่า มีอยู่ 2 รายเท่านั้นที่คนในครอบครัวมีปัญหาป่วยโรคซึมเศร้าและโรคเครียด นอกจากนี้ยังพบว่าบุคคลในครอบครัวโดยเฉพาะบิดาส่วนใหญ่จะมีปัญหาการดื่มสุรา สูบกัญชา และบุหรื

ส่วนที่ 6 สภาพแวดล้อม/ที่ตั้งของบ้าน ได้แก่ ลักษณะที่อยู่อาศัย/ประเภทที่อยู่อาศัย และสภาพแวดล้อมในชุมชน/ใกล้บ้าน พบว่า ลักษณะที่อยู่อาศัยเป็นบ้านปลูกในที่ดินของคนในครอบครัว สภาพบ้านทรุดโทรม ภายในบ้านมีกลิ่นแยกห้อง และมีของใช้ที่จำเป็นเท่านั้น ส่วนสภาพแวดล้อมในชุมชน พบว่าส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในชุมชนแออัด ใกล้ตลาด มี 2 คนจะอยู่ในชุมชนที่เสี่ยงต่อการเป็นแหล่งมั่วสุมของยาเสพติด

ข้อเสนอแนะ

กรมราชทัณฑ์ ควรมีบทบาทในการเสริมสร้างการรับรู้ความสามารถในตนเอง การเห็นคุณค่าในตนเอง ของผู้ต้องขังให้ได้ใช้ความสามารถของตนเองในทางที่ถูกต้องเพื่อส่วนรวม การมองโลกในแง่ดี ตลอดจนการจัดกิจกรรมให้ครอบครัวมีโอกาสทำกิจกรรมร่วมกับผู้ต้องขังเพื่อเสริมสร้างความรักความอบอุ่นในครอบครัวเพิ่มความรู้สึกดี และความผูกพันต่อกันในครอบครัว

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1.ควรมีการออกแบบโปรแกรมการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดแอมเฟตามีน อาทิเช่นการเพิ่มโปรแกรมการเสริมสร้างความรู้สึกรู้จักคุณค่าในตนเอง การรับรู้ในความสามารถของตนเอง ทำให้เกิดในลักษณะของเครือข่ายผู้ป่วยเสพติดแอมเฟตามีนในชุมชน และสามารถนำประสบการณ์แลกเปลี่ยนกันได้

2.ออกแบบงานวิจัยหรือโปรแกรมฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งทางจิตใจสามารถเลิกยาได้จริง และมีการวัดผลติดตามการรักษาอย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลา 6 เดือนถึง 1 ปี

3.ควรมีการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ เช่นใช้แบบสัมภาษณ์เชิงลึก กรณีศึกษาเฉพาะรายในผู้ติดยาเสพติดกลุ่มติดเรื้อรัง มีปัญหาซับซ้อนทำให้ไม่สามารถเลิกยาได้อย่างถาวร เพื่อหาแนวทางในการพัฒนาขีดความสามารถของระบบราชการในการร่วมกันแก้ไขปัญหายาเสพติดแบบบูรณาการต่อไป

เอกสารอ้างอิง

1. เรือนจำจังหวัดสุพรรณบุรี. รายงานการประชุมคณะกรรมการศูนย์อำนวยการป้องกันปัญหายาเสพติด จังหวัดสุพรรณบุรี และคณะกรรมการรักษาความมั่นคงและความสงบเรียบร้อยจังหวัดสุพรรณบุรี ม.ป.ท.: 2565.หน้า 25.
2. สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสุพรรณบุรี.รายงานการประชุมคณะกรรมการศูนย์อำนวยการป้องกันปัญหา ยาเสพติดจังหวัดสุพรรณบุรี และคณะกรรมการรักษาความมั่นคงและความสงบเรียบร้อยจังหวัดสุพรรณบุรี ม.ป.ท.:2565.หน้า 13-17.
3. เจตน์สฤกษ์ สักขพันธ์,เกิดถวา บุญปรการ,ชิดชนก เชิงเขาว์,อภิรักษ์ จันทวงศ์, ปกรณ์ ลิมโยธิน.ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงใช้สารเสพติดของเยาวชนไทยในอำเภอดำรงใหญ่ จังหวัดสงขลา.วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี;2563.31(3):88-103.
4. อรรถพล ภูอาษา.ความชุกและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการใช้สารเสพติดของวัยรุ่นอำเภอดำรงใหญ่.สุรินทร์:โรงพิมพ์ ส พันธุ์เพ็ญ;2564.
5. วราภรณ์ มั่งคั่ง,จินตนา วัชรสินธุ์, วรณีย์ เดียววิเศษ.ปัจจัยครอบครัวที่มีผลต่อการใช้ยาเสพติดของวัยรุ่นชายในศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนแห่งหนึ่ง.วารสารสาธารณสุขมหาวิทยาลัยบูรพา.2559;11(2):53-63.
6. ศิริลักษณ์ ปัญญา,เสาวลักษณ์ ทาแจ้ง,นภาพันท์ ขาปลิก,สุกัญญา กาญจนบัตร, จริยา มงคลสวัสดิ์.ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยจิตสังคมและปัจจัยสิ่งแวดล้อมกับการกลับไปเสพเมทแอมเฟตามีนซ้ำในผู้รับการบำบัดยาเสพติด. พยาบาลสาร [อินเทอร์เน็ต].2564 [เข้าถึงเมื่อ1 ต.ค.2565];48:273-282.เข้าถึงได้จาก <https://cmudc.library.cmu.ac.th/frontend/Info/item/dc:137658>
7. เพียงตะวัน อ่อนกำปัง. ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะส่วนบุคคล พฤติกรรมต่อต้านสังคมและรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูกับการเสพยาบ้าของวัยรุ่นในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กเยาวชนบ้านกรุณา มุกดา อุเบกขา และและปราณี .[วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต].กรุงเทพฯ:มหาวิทยาลัยรามคำแหง;2559.
8. คม เหล่าบุตรสา.ปัจจัยที่มีผลต่อการเสพยาเสพติดของผู้ต้องหาในคดียาเสพติดประเภท 1 (ยาบ้า)ในพื้นที่สถานีตำรวจสำโรงเหนือ.[วิทยานิพนธ์ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต].ปทุมธานี:มหาวิทยาลัยรังสิต;2557.
9. Taft, D. R., & England, R. W. Criminology. London: The Macmillan;1964.
10. สำเนา นิลบรรพ์, บุญเรือง ศรีเหรียญ, และอุษา คงทอง .ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการเสพยาซ้ำของผู้เสพเมทแอมเฟตามีน. วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์. 2559;10(1):82-84.